

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Monopolurile de pitării, căsăpii, băuturi spirtoase, și altele constituite altă dată prin hrisoave domnești în favoarea proprietarilor târgușoarelor din Moldova, mai sunt ele astăzi în vigoare? de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație s. I : *Tase I. Teodorescu și L. Cristide cu Ministerul de finance.*

Curtea de casație s. II : *Maria P. Cantilli cu Iunius Leca. Idem : Recursul soldatului Teodorof Filip contra deciziei consiliului permanent.*

Curtea de apel din București, s. III : *Leon Franco cu Leon Juster.*

Monopolurile de pitării, căsăpii, băuturi spirtoase, și altele constituite altă dată prin hrisoave domnești în favoarea proprietarilor târgușoarelor din Moldova, mai sunt ele astăzi în vigoare ?

Amicul nostru, D-l C. G. Dissescu, a publicat în ziarul *Dreptul*, No. 5, din 14 Ianuarie 1901, un studiu istoric foarte interesant asupra bălciurilor și monopolului cârciumelor. În legătură cu chestiunea tratată cu multă competență de distinsul nostru amic, stă o altă chestiune, pe care D-sa n'o resolvă, și anume aceea de a se ști dacă drepturile și monopolurile constituite altă dată de vechii Domni în favoarea unora din particulari, au rămas încă în vigoare, sau sunt desființate prin legislația actuală.

Se știe, în adevăr, că, în unele târgușoare, mai cu samă din Moldova, proprietarii au și astăzi, fie în virtutea unei convenții, fie în virtutea unor hrisoave domnești, dreptul exclusiv de a vinde carne, pâine, lumânări, băuturi spirtoase, etc., așa că locuitorii acestor târgușoare, pe lângă taxele datorite Statului și comunei, mai plătesc și altele proprietarului târgușorului. Ast-fel se petrec lucrurile la Poeni, județul Iași, la Puești, județul Tutova, la Berești, județul Covurlui, la Pungești, județul Vaslui, și în alte localități.

Ei bine, se susține, și nu fără oare-care cuvânt, că proprietarii târgurilor din Moldova dăruite prin hrisoave domnești la diferite persoane sunt în drept de a se bucura și astăzi de ace-

leași drepturi pe cari le aveau și autorii lor, cum este de exemplu, dreptul de a percepe taxe de besman de la locuitorii acelor târguri, dreptul de a percepe taxe pentru specula de băuturi spirtoase, etc. (1). Art. 12 din Constituție mărginindu-se la desființarea monopolurilor de clasă și neatingând drepturile câștigate asupra lucrurilor de diferite persoane în mod izolat, monopolurile de băuturi spirtoase, căsăpii, pitării, etc., pe care le aveau unii proprietari din vechime, subsistă și astăzi, și singurul mijloc pe care îl au locuitorii târgușoarelor de a scăpa de aceste privilegii ale proprietății, este de a răscumpăra drepturile exclusive ale proprietarilor, ceea ce s'a și făcut prin mai multe legi pentru târgurile Vaslui, Piatra, Ștefănești, etc. Aceste monopoluri de măcelărie, brutărie, băuturi și altele, sunt desființate

(1) Aceasta ne reamintește o dispoziție din hrisovul lui Const. N. Mavrocordat de la 1740, după care «*kimene nu putea vinde vin, rachiu și alte băuturi spirtoase fără voia stăpânului moșiei*». Acest hrisov care are pretențiunea de a desrobi țăranul, îl robește din contra proprietarului moșiei. Eată, în adevăr, numai câte-va din dispozițiile sale, care vor dovedi cu prisosință cele ce afirmăm : «*Tot clăcașul trebuie să lucreze pe an opt, zece și douăsprezece zile, după cum se va învoi cu stăpânul moșiei, care se îndatorează a îi da câmp, livele, lemne de construcție și de ars, etc.*—Pentru acestea, țăranul trebuie să mai dea stăpânului dijmă din toate semănăturile, a cincilea din fân, și a dozezecelea din roi de albine;—Pentru tot stupul trebuie să dea stăpânului trei parale pe an, și pentru tot mielul, două parale vara și patru eara, și pentru toată turma de oi, un miel și a zecea parte din brânză; pentru o capră, trebuie să plătească patru parale, și pentru un porc, cincî; — Nimene nu poate sădi vie pe moșie străină, sau livele de pomî roditori fără voia stăpânului ei;—Asemenea, țăranul nu poate pescui pe moșie fără voea stăpânului, dar poate vena unde va voi;—Nimene nu poate avea câmp, livele sau loc de semănături de cât acele ce îi va alege stăpânul;—Când un țăran va fugi pe ascuns din sat și nu se va întoarce până în trei săptămâni, stăpânul are voea da casa lui altuia;— Țăranul poate a își lăsa satul pentru o pricină binecuvântată, și cu voea stăpânirii; altminterlea, stăpânul îl întoarce la urma sa;—Pentru lunca de izlaz care nu trebuie stăpânului, țăranul să se poată folosi de densa plăind șase parale, ear în aceea care e pentru trebuința stăpânului, nimene nu poate băga vite fără voea lui;—In munți, asemenea, nimene nu poate băga vite să pască fără știrea și învoirea stăpânului moșiei, etc.». Vezi acest document în «*Magazinul istoric pentru Dacia*» (București, 1846), t. II, p. 293 urm.

numai în cuprinsul vetrei satului (art. 12 L. rurală). Chestiunea s'a înfățișat de mai multe ori înaintea instanțelor noastre judecătorești, și ea a fost mai în tot-d'a-una ast-fel resolvită. Eată, în această privință, motivele ce găsim într'o sentință a tribunalului din Iași: «Având în vedere că nu este fundată încă susținerea că atât sub legea veche, cât și sub cea nouă, asemenea percepere de venituri ar fi ilegale, constituind dări de un caracter fiscal, de oare-ce aceasta nu rezultă din Regulamentul organic, care ocupându-se numai de dările fiscale, n'a avut în vedere și acele convenționale pe care proprietarul le percepe și care, în realitate, nu constituie de cât adevărate indemnizări; că, apoi, Regulamentul organic, având îngrijirea de a desființa dările indirecte fiscale, în scop de a înlătura abuzurile, prin art. 66 vorbește de dările pentru dajnici său birnici, prin art. 151 de produse cari sunt rezultatul industriei, scutindu-le de orice vamă și apalt, ear prin art. 148 vorbește despre libertatea negoțului și se ocupă de exportul produselor; că asemenea nu se poate deduce prin expresiunea întrebuințată de actul de legalizare că se permite a se înființa un iarmaroc pe moșie, că nu s'a permis înființarea unui târgușor, căci cuvântul iarmaroc nu poate fi luat de cât în sensul cuvântului de târg, care are loc periodic, fie la anumite timpuri fixate, fie în toate zilele, și în toate casurile trebuie să avem în vedere aceea ce părțile, prin actul de așezământ, au înțeles a înființa, act în care se vorbește în mod clar că ele înțeleg de a încheia convențiunea în vederea stabilirei unui târg; Având în vedere că dările stabilite între proprietari și târgoveți nu pot fi confundate cu acele comunale, nici cu acele desființate de Regulamentul organic, precum nici cu privilegiile și monopolurile oprite de Constituție, de oare-ce, pe când dările către Stat, județ său comună, sunt rezultatul unei necesități a vieții colective (art. 108 din Constit.), prestațiunile datorite proprietarului nu sunt de cât rezultatul unei convențiuni private, echivalentul unei indemnizări în schimbul unui drept ce se acordă individului de a se folosi de proprietatea altuia; legea deci n'a înțeles, atât sub Regulamentul organic, cât și sub imperiul legii actuale, de a desființa, fără o desdăunare prealabilă, obligațiunile cari au luat naștere dintr'un contract voluntar încheiat între părți în mod expres său tacit; Având în vedere că, și față cu legea nouă, asemenea așezăminte nu sunt ilegale, pentru următoarele considerante: art. 21 din legea rurală nu vorbește de cât de vatra satului, care fiind plătită, este proprietatea comunei, și prin această lege regulându-se proprietatea rurală, se desfiin-

țază monopolurile ce aveau foștii proprietari în cuprinsul vetrei satului, dar de loc nu s'a desființat și târgul din vatra satului; din contra, s'a recunoscut și în viitor acest drept proprietarului, cu obligațiunea numai ca târgul să aibă loc în afară din vatra satului, pe pământul propriu al proprietarilor (vezi art. 71, § 11 din legea comunelor rurale, și circulara Minist. de interne No. 9521 din 16 Sept. 1864); că, prin art. 16 din Constituție, nevorbindu-se de cât de privilegiile, veniturile și monopolurile de clasă, și nici cum de acele ale proprietății, față cu art. 480 C. civ., proprietarul având dreptul de a dispune de proprietatea sa în mod absolut și exclusiv, respectând limitele ce-i impune legea, rezultă că este liber de a impune condițiuni în folosul proprietății acelora, care ar avea permisiunea de a se stabili pe proprietatea sa; că târgurile nefiind desființate prin legea rurală, comuna Berești fiind o comună urbană, târgoveții nefiind improprietăriți pe vatra târgului, și proprietatea prin urmare nefiind indemnizată, ei locuiesc și fac comerț pe proprietate străină, și deci, pentru această folosință, trebuie să plătească o indemnizare; de altmintrelea, posesiunea lor nu ar avea de cât caracterul unei usurpațiuni, și deci, convențiunea încheiată de către fondatori trebuie să devină un așezământ convențional pentru aderenții următori; că ast fel fiind, așezământul din 1842 Februarie 11, trebuie declarat valid și obligator față cu părțile chemate de a sta în judecată, etc.»⁽²⁾.

Va să zică, proprietatea conferind un drept exclusiv și absolut proprietarului, drepturile publice conferite unui particular trebuiesc respectate, intru cât au fost constituite în mod valid, și proprietarul are a le exercita, ca și cum ar fi vorba de niște drepturi patrimoniale ale dreptului privat, și ele trebuiesc respectate, chiar dacă ar fi contrarii dreptului de proprietate a diferiților locuitori din localitate.

Este adevărat că tribunalul din Bêrlad a decis că proprietarii târgurilor din Moldova, datorite prin hrisoave domnești, nu mai sunt astăzi în drept a se bucura de privilegiile de cari se bucurau și autorii lor, și că monopolul de a tăia carne, de a fabrica pâine, de a vinde băuturi spirtoase, etc., care era un drept exclusiv al proprietarilor târgușoarelor, nu mai are astăzi ființă, față cu legile în vigoare, locul proprietarilor fiind luat de comunele respective⁽³⁾, însă această sentință a fost reformată de Curtea din Galați, unde am susținut noi însine apelul și

⁽²⁾ Vezi *Dreptul* din 18 Martie 1893, No. 22.

⁽³⁾ Vezi *Dreptul* din 1887, No. 88.

Înainte de careia am dobândit câștig de cauză⁽⁴⁾. Tot în acest sens s'a pronunțat atât Curtea de casație cât și celelalte Curți de apel⁽⁵⁾.

Ei bine, ori-cum ar fi, este timpul ca aceste drepturi feudale să înceteze și ca o lege să desființeze o stare de lucruri care, o recunoaștem, nu mai este potrivită cerințelor timpului în care trăim. Eată observațiile ce ne-a sugerat studiul interesant al d-lui C. G. Dissescu; să ne erte amicul nostru, dacă ne-am încercat să-i complectăm ideea.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

(JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția I
28 Noembrie 1900

Cour de cassation, 1° chambre
28 Novembre 1900

Președinția D-lui Gr. Lahovari, President
Tase I. Teodorescu și L. Cristide cu Ministerul de Finance

Présidence de M-r Gr. Lahovary, Président
Tasse J. Theodoresco et L. Christide contre le Ministère des Finances

Act cu indoit înțeles. — Legea timbrului. — Taxa de înregistrare. — Judecător și greșier amendați.

Acte à double sens. — Loi du Timbre. — Taxe d'enregistrement. — Juge et Greffier condamnés à une amende.

Când actul ce se prezintă la autentificare, este susceptibil de două înțelesuri, adică se poate zice că e și vânzare dar și act de împrumut, judecătorul, interpretând că este un act de împrumut, și îl autentifică ca împrumut nu poate fi supus la amendă pe motiv că actul ar fi fost o vânzare, fiind-că amendă presupune o pedeapsă din cauza neglijenței și interpretarea actelor de către judecător nu se pedepsește.

L'amende, infligée à un magistrat pour avoir donné cours à des actes insuffisamment timbrés, présuppose une punition pour cause de négligence. L'interprétation, donnée par le magistrat, aux actes qu'on lui soumet n'est pas punissable. Lorsque l'acte, quel'on présente aux fins d'authentification est susceptible d'être interprété et comme acte de vente et comme acte d'emprunt, le juge, qui, l'interprète comme un acte d'emprunt et l'authentifie comme tel, ne peut pas être condamné à une amende, sous le prétexte que ce serait là un acte de vente.

Decisiunea 411/900. — Casată, fără trimitere, sentința trib. Covurlui cu No. 316/99, după recursul făcut de Tase I. Theodorescu și L. Cristide în proces cu Ministerul de Finance.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier Ch. Pherekyde;

Pe d-l avocat P. Borș în desvotarea motivelor de casare; și pe d. avocat N. Nicolescu, în combateri.

Deliberând,

«Greșită interpretare a actului autentificat de jude-

cătoria Ocolului Tulcea la No. 306/99 și decî violare a art. 1294 C. civ. sau denaturare a aceluiași art.

«În adevăr, tribunalul Covurlui susține că termenii, în care este conceput acest înscris, constituiesc în totul condițiunile unui act de vânzare și enumără aceste condițiuni, ca învoirea asupra prețului, asupra lucrului și asupra condițiilor de predare, afirmând că acestea sunt condițiunile esențiale pentru validitatea unui act de vânzare. Mai întâi condițiunea de predare nu este o condițiune esențială pentru validitatea contractului de vânzare căci după dispozițiunea art. 1295 C. civ. singurele puncte de esența contractului de vânzare sunt numai trei și anume: lucrul, prețul și consimțimentul; decî îndată ce părțile au convenit despre lucru și despre preț, vânzarea este perfectă.

«Dar în actul autentificat de judecătoria ocol. Tulcea cu No. 306/99, nu se vede consimțimentul pretinsului vânzător, căci acest pretins vânzător n'a semnat acest act până în ziua când Vasile Ambrosios l'a prezentat la judecătoria ocolului Tulcea spre autentificare; decî tribunalul Covurlui, ori denaturează actul când sustine că 'ntrênsul s'arată consimțimentul, căci, după cum spunem, pretinsul vânzător n'a semnat acest act și dacă, actul neconstatând consimțimentul vânzătorului, nu poate fi contract de vânzare, căci lipsesce consimțimentul ambelor părți; ori interpretează greșit actul și violează art. 1294 Cod civil, dacă crede că este de ajuns că pretinsul cumpărător să fixeze prețul și să determine lucrul, fără să existe consimțimentul pretinsului vânzător asupra acestui preț și asupra acestui lucru.

«Prin urmare, vânzarea fiind o convențiune sinalagmatică, pentru existența ei trebuie neapărat acordul a două voințe și anume: a cumpărătorului și a vânzătorului, și actul autentificat de judecătoria ocol. Tulcea la No. 306/99 neconstatând acest consimțiment din partea lui Iohan Spies, el nu poate fi considerat ca un contract de vânzare, acest act emanând numai de la V. Ambrosios, este venit a constata numai datoria acestuia de 550 lei către Iohan Spies, ast-fel că bine a fost calificat de judecătoria ca înscris de bani, guvernate de art. 25 al. 1 din legea timbrului, și decî în mod eronat a fost taxat de administrația financiară ca vânzare, iar tribunalul Covurlui printr'o greșită interpretare a actului său violare de lege, ne-a respins apelul nostru».

Având în vedere sentința supusă recursului, din care se constată că recurenții Tase I. Teodorescu și L. Cristide au fost condamnați de administratorul financiar la 100 lei amendă, pentru că cel dintâiu în calitate de judecător și cel de al doilea în calitate de greșier la judecătoria de Tulcea, au dat autentificare unui act de vânzare mobilă, fără să fi supus pe părți la plata taxei de înregistrare; că dênșii au făcut apel, pe motiv că actul în chestiune nu era un act de vânzare ci un înscris de datorie, iar tribunalul, pentru motivul că actul era un adevărat act de vânzare, a respins apelul;

Considerând că, în principiu, ori-ce amendă fiind o pedeapsă, presupune din partea celui supus la amendă cel puțin o neglijență;

(4) Dreptul din 1893, No. 22, unde se găsește publicată și sentința trib. de Iași, din care am reprodus un extract.

(5) Cas. rom. C. Iași și București. Dreptul din 1884, No. 68 și din 1879, No. 14. Bulet. Cas., S-a 1, anul 1884. p. 925.

Că actul în cesiune fiind susceptibil de două înțeleșuri, ca act de vânzare sau ca înșcris pentru o datorie, judecătorul de bună credință, a putut înțepretre actul ce i s'a prezentat pentru autentificare cu înțelesul cel din urmă și, prin urmare, nici o neglijență nu i se poate imputa și dar nu poate fi supus la nici o pedepsă ;

Că ast-fel fiind și sentința atacată cu recurs urmând a fi casată, această casare are a se face fără trimțere, înțru cât pricina nu este de fire a primi o nouă judecată în fond (art. 39 legea Curței de casație) ;

Cosiderând că pentru motivele expuse casarea acestei sentințe atrage și anularea procesului verbal al inspectorului financiar ;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, fără trimțere, etc.

Curtea de casație, secția II

19 Decembrie 1900

Președenția d-lui N. Mandrea, Președinte
Maria P. Cantilli cu Iunius
Lecca

Cour de cassation, 2° chambre

19 Décembre 1900

Présidence de M-r N. Mandrea, Présid.
Marie P. Cantilli contre Ju-
nius Lecca

Urmărire imobiliară. — Con-
testație. — Strămutare pentru
suspiciune. — (Art. 36 și 40 din
Legea organică a Curței de
casație).

Saisie immobilière. — Contes-
tation. — Renvoi pour cause de
suspicion. — Art. 36 et 40 de la
Loi Organique de la Cour de
cassation).

*Dacă Curtea de casație stră-
mută pentru cauză de suspiciune
o contestație la urmărire imo-
biliară, la un alt tribunal de cât
acel al situațiunei imobilului, se
înțelege prin aceasta că întreaga
procedură de urmărire trebuie
să se strămute de la acel tribu-
nal, iar nu numai aceea a con-
testației. In consecință adju-
dăcarea imobilului urmărit trebuie
să se facă tot la tribunalul de
trimțere.*

*Le renvoi, par la Cour de
cassation, et pour cause de sus-
picion, d'une opposition à une
saisie immobilière, à un autre
tribunal que celui de la situa-
tion de l'immeuble, entraîne le
renvoi de toute la procédure re-
lative à cette saisie, et non pas
seulement de celle relative à l'op-
position. Il s'ensuit que ce n'est
que le tribunal de renvoi qui
peut procéder à l'adjudication
de l'immeuble saisi.*

Decisiunea 293/900. — Casată, fără trimțere,
decisiunea Curței de apel, s. I Iași, No. 95/900
după recursul făcut de Maria P. Cantilli în pro-
ces cu Iunius Leca.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier
C. Oeconomu, și

Pe d-l. avocat Th. C. Aslan în desvoltarea motivu-
lui de casare.

Deliberând,

Asupra motivului de cosare invocat :

«Violarea art. 36 din legea organică a Inaltei Curți de
casație și exces de putere, de oare-ce procesul pentru
vânzarea moșiei Radomirești din județul Bacău, pro-
prietatea debitorului meu Iunius Leca, fiind strămutat
pentru cauză de suspiciune legitimă, de la tribunalul
Bacău la tribunalul Neamț, de către Inalta Curte de
casație s. II prin decisiunea No. 85/99. Curtea de apel
din Iași s. I a comis un flagrant exces de putere și a

violat art. 36 din legea Curței de casație, hotărând că
tribunalul Neamț, nu mai este competente a vinde imo-
bilul sus citat, pe motiv că este situat în județul
Bacău, când această strămutare a vânzării moșiei Ra-
domirești, fusese hotărâtă de Curtea supremă, singură
în drept a se pronunța și care hotărâse strămutarea
vânzării acestei moșii de la tribunalul Bacău la tribu-
nalul Neamț, iar nu numai un incident oare-care al
urmărirei. — Cerem tot de o dată în basa art. 40 a le-
gei Curței de casație, ca hotărîrea să se caseze fără
trimțere».

Având în vedere că se constată că d-na Maria P.
Cantilli la 17 Martie 1899 cere strămutarea procesului
privitor la vânzarea moșiei Radomirești-Bunești a d-lui
Iunius Leca, vânzare cerută de dânsa, de la tribunalul
Bacău la orî-ce alt tribunal, pentru suspiciune legitimă,
iar Curtea de casație prin decisia din 23 Martie 1899,
admite strămutarea procesului privitor la vânzarea mo-
șiei Radomirești-Bunești, că în urmă săvârșindu-se acte
pentru vânzarea silită a moșiei Radomirești la tribu-
nalul de Neamț, urmăritul Iunius Leca face contestație
pentru diferite motive, între altele că tribunalul de
Neamț e necompetente conform art. 495 Pr. civ. înțru
cât imobilul e situat în districtul Bacău, apoi conform
art. 523 Pr. civ. pentru că tribunalului de Bacău ar fi
diferită mai din'ainte cererea pentru urmărire silită
a Creditului funciar rural, precum și pentru că ur-
mărire strămutată de Curtea de casație și-a luat
sfârșit fiind anulată de tribunalul Neamț prin sentința
No. 288/99 ast-fel că decisia de strămutare și-a ajuns
scopul, că tribunalul de Neamț prin sentința din 3 Iunie
1900 a respins contestația, însă Curtea de apel din Iași,
secția I prin decisia din 8 Iunie 1900 admite apelul
făcut de Iunius Leca și anulează lucrările de urmărire
a moșilor Radomirești-Bunești ;

Având în vedere că Curtea de apel în considerantele
acelei decisiți susține că în urma strămutării de la tri-
bunalul Bacău la tribunalul Neamț a procesului pri-
vitor la vânzarea moșiei Radomirești-Bunești, Iunius
Leca făcând contestație și tribunalul de Neamț prin
sentința de la 16 Septembrie 1899, admițând contestația
d-lui Iunius Leca a anulat lucrările de urmărire și
ast-fel a luat sfârșit procesul privitor la vânzarea mo-
șiei Radomirești, ce fusese strămutat de Curtea de
casație, iar o nouă urmărire nu se mai putea face la
tribunalul de Neamț, înțru cât imobilul e în județul
Bacău, și înțru cât nu intervenise altă decisie de stră-
mutare din partea Curței de casație ;

Considerând că Curtea de apel din Iași se mărginește
la aparență fără a aprofunda împrejurările și fără să
voiască ași da seama de realitatea împrejurărilor în
vederea cărora Curtea de casație a admis strămutarea,
iar argumentul principal ce ea învoacă este absolut
neserios ;

Că într'adevăr când Curtea de casație a strămutat
procesul privitor la vânzarea moșiei d-lui Iunius Leca,
a căruți vânzare era și este urmărită de d-na Maria P.
Cantilli, ea n'a avut în vedere de a strămuta numai
o fasă sau numai un stadiu a acelei urmăriri silită,
sau numai judecarea contestației făcută de d. Iunius
Leca, ci cererea pentru vânzarea silită a moșiei Rado-

mireșci-Bunesci a d-lui I. Leca pendentă la tribunalul de Bacău, urmărită de d-na Maria P. Cantilli; că pentru admiterea strămutărei pentru suspiciune legitimă, Curtea de casație a avut și a trebuit să aibă în vedere plângerea d-nei Maria P. Cantilli către Curtea de casație din Martie 1899 în care se zice că: «orî ce contestațiune, orî ce incident, orî cât de șubred ar fi, îndată ce se face de frații Leca, tribunalul Bacău 'l admite așa în cât este de notorietate publică că la Bacău se consideră influența fraților Leca. așa de considerabilă, și încercările celor ce voesc să lupte contra d-lor, ca niște încercări așa de copilărești, în cât mai toți părăsesc orî-ce urmărire contra d-lor Iunius și D. Leca, și în care se mai adaogă, că după sleirea tuturor incidentelor și după ani îndelungați și când creditorul crede să'și vadă dreptul dobândit, atunci se începe acea serie ordinară de recusări ale judecătorilor tribunalului pentru ca vînzarea moșiei să nu se facă, și acea serie și mai extraordinară a neputinței tribunalului a se complecta pentru a judeca acele recusări, și mai adaogă în fine pentru a justifica suspiciunea că Iunius Leca debitorul urmărit este prefect al județului Bacău, motiv puternic pentru ca Inalta Curte să bine voiască a strămuta pentru cauză de suspiciune legitimă cererea mea de vînzare a moșiei d-lui Iunius Leca de la trib. Bacău la alt tribunal»;

Considerând că pentru Curtea de casație împrejurările amintite de d-na Cantilli erau de așa fel în cât era justificat pentru suspiciune legitimă a se strămuta nu numai judecarea acelei deosebite contestații făcută de d-l Iunius Leca contra vînzărei silită, ci toată procedura de vînzare silită a moșiei Radomirești;

Considerând că după cum înțelege Curtea de apel de și împrejurările sunt în totalitatea lor de natură a justifica strămutarea pentru cauză de suspiciune legitimă a întregii procedurî a urmăririi silită însă că nu s'ar fi înțeles de cât strămutarea unei singuratiche contestații la urmărire, ast-fel că în decursul vînzărei silită până la definitivă adjudecare partea interesată ar trebui să fie silită earăși și earăși a se adresa la Curtea de casație spre a cere strămutarea, și aceasta pentru că s'a strămutat procesul privitor la vînzarea moșiei, cea ce după Curte n'ar privi întreaga procedură a urmăririi silită a moșiei Radomirești cu toate că cererea era făcută anume pentru aceasta;

Considerând că ast-fel Curtea de apel printr'un simulacru de interpretare a dispozițiunii deciziei Curței de casație de strămutare, nu ține seamă de cererea de strămutare a d-nei Cantilli, în care erau specificate împrejurările care aveau să legitimizeze strămutarea pentru suspiciune legitimă nu numai a unui oare-care act de procedură ci a întregii procedurî a urmăririi silită a moșiei Radomirești, — și ajunge la un rezultat absolut nerațional prin împrejurări nejustificate;

Că de aceia se impune casarea deciziei Curței de apel fără trimitere;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, fără trimitere, etc.

10 Ianuarie 1901

D-l N. Mandrea, președinte

*Recursul soldatului Teodoroff
Filip contra deciziei consi-
liului permanent*

Lovirea superiorului.—Soldat congediat.—Ura din timpul serviciului.—Competința tribunalelor militare.—(Art. 216 al. 2 combinat cu art. 53 § 3 Cod. justiției militare. Legea din 25 Martie 1894).

*Tribunalele militare sunt com-
petinde a judeca pe un soldat
congediat pentru loviri date
superiorului, când aceste loviri
provin din ura ce o avea asupra
superiorului din timpul servi-
ciului. Aprecierea faptului dacă
ura provine din timpul servi-
ciului său nu aparține tribuna-
lelor de fond.*

10 Janvier 1901

M-r N. Mandrea, président

*Pourvoi du soldat Théodoroff
Philippe contra la décision du
Conseil de guerre permanent.*

Voies de fait envers un supérieur.—Soldat envoyé en congé.—Haine conçue pendant le service.—Compétence des tribunaux militaires.—(Art. 216, 2e alinéa, combiné avec l'art. 53 § 3 du Code de justice militaire.—Loi du 25 Mars 1894).

*Est justiciable des tribunaux
militaires le soldat, envoyé en
congé, qui s'est livré à des voies
de fait envers son supérieur, par
haine conçue pour lui pendant le
service. La question de savoir si
cette haine a été conçue, ou non,
pendant le service, est réservée
aux lumières des juges du fait*

Decisia No. 36/901

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier.

D. Hănțescu;

Pe d-l avocat Locot. Teodorescu în desvoltarea motivului de casare, și

Pe d-l procuror St. Stătescu în conclusiuni.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Tribunalul militar nu era competente a mă judeca, ast-fel că a comis un exces de putere consiliul de rășboi și consiliul de revizie declarându-se competente a mă judeca pentru fapta ce mi se impută, violând dispozițiile art. 53 al. 3 Cod justiției militare, fiind-că fapta ce mi se impută nu a fost comisă nici din cauza nici cu ocazia serviciului militar».

Avînd în vedere sentința consiliului permanent de resbel al divisiiei din Dobrogea, cum și decisiunea consiliului permanent de reviziune supusă recursului prin care recurentul este condamnat la trei ani închisoare pentru faptul că, pe timpul când se afla în congediū nelimitat a lovit pe un superior al său, fapt sêvêșit, din cauza serviciului militar, și pedepsit de art. 216 al. 2 combinat cu art. 53 paragraful 3 din Codul justiției militare;

Vêdînd art. 53 al. 3 din Codul justiției militare, modificat prin legea din 25 Martie 1894;

Considerând că după dispozițiunile acestui articol, sunt justițiabili de consiliile de rășboi în timp de pace ofițerii de rezervă și gradele inferioare din congediū nelimitat și rezervă,—când nu sunt sub arme, însă numai pentru crimele și delicturile prevêzute la art. 211, 214, 216 și 217 din Codul justiției militare;

Considerând că dacă se susține de recurent că nu era justițiabil de consiliul de rășboi fiind-că a lovit din întêmplare pe un superior contra căruia nu contractase ura din cauza serviciului, aceasta este o afirmare care nu reese din ordonanța de trimitere, nici

din modul cum s'a apărât dinaintea consiliului de revizie, a cărui decizie nu conține în privința apărării de cât că s'a ascultat acusatul în mijloacele de apărare,—enunțare tipărită, ast-fel că ținând seamă de aceasta și de cestiunile asupra cărora consiliul de război s'a pronunțat, e constatat că recurentul din cauza serviciului a lovit pe un superior, pentru care cas prevăzut de art. 216, recurentul de și congediat era justițiabil de justiția militară ;

Considerând că dacă e un rău judecat, dacă într'adevăr consiliul de război nu putea să afirme că recurentul a lovit pe un superior din cauza serviciului, — dacă lipsește împrejurările, sub care numai justiția militară ar fi putut fi competente, toate acestea Curtea de casație nu le poate afirma și constata și neputând, nici nu poate admite motivul că justiția militară n'ar fi fost competente ;

Că de aceea mijlocul de casare are a fi respins ca nefăcătoare ;

Pentru aceste motive, Curtea de acord cu d. procuror St. Stătescu, respinge recursul făcut de Theodorof Filip, etc.

Soldatul Teodorof Filip a fost dat în judecata consiliului de război, cu următoarea ordonanță :

ORDONANȚA DEFINITIVĂ

12 Septembrie 1900

Raport No. 635

Noi Locotenentul Ionescu D. Marin, substituit raportorele de pe lângă Consiliul de război permanent al diviziei active Dobrogea.

Având în vedere ordinul de a instrui al d-lui General comandantul diviziei active Dobrogea cu No. 4661 din a. c. ;

Având în vedere actele de instrucțiune ce sunt instruite în contra soldatului concediat Teodorof Filip din regimentul Tulcea No. 33 în etate de 25 ani, născut la Tulcea, județul Tulcea, de profesiune pescar, domiciliat la Tulcea, deținut în închisoarea militară locală sub mandatul de arestare No. 274 din 19 Iulie a. c.

Expunem următoarele :

Prevenitul soldat face parte din regimentul Tulcea No. 33, lăsat în concediu numai de la 26 Octombrie 1899.— Încă de pe când era în activitate de serviciu, acest soldat avea ură contra sergentului său major pentru care și plănuia după liberarea sa, să'și răzbune.— Ocasia nu întârzie de a veni, căci în seara de 7 Ianuarie a. c. între orele 8 și 9 sergentul-major Serse venind din tabără și când trecea pe strada Beștepe în Tulcea este lovit în față cu o piatră peste ochiul drept. Lovitura fiind dată din depărtare și cum întuneric era, sergentul-major nu a văzut de la cine plecase. Puțin timp în urmă prevenitul apropiindu-se îi aplică o a doua lovitură cu o piatră ce o avea în mână.

Martor demn de creșut care a văzut toată scena petrecută este Cristu Filip Gheorghiu.

De la început faptul s'a petrecut ast-fel :

Între orele 8 și 9 seara se afla în cinăria lui Alexandru Mihail din Tulcea concediații Ivanof Mihail caporal și Grigore Timofei soldat cu care pare-se că prevenitul avea înțelegere mai din nainte asupra faptului ce voia să comită, căci prevenitul pândea la ușa cinăriei și în momentul trecerei sergentului-major anunță pe cei doi și până ce aceștia să sosească prevenitul lovide deja pe sergentul-major, îi trage sabia din teacă și fuge.

Sabia a fost dată în acea noapte pe la orele unu unui soldat Mihail Marcu care mărturisește, la fila 269 verso, că atât prevenitul cât și Grigore Timofei cu care se afla împreună în acel timp, spuneau acestui soldat trimis de sergentul-major să' l dea sabia, să' l roage să' erte căci l'a bătut din greșală semuindul cu un altul pe care îl urmărea.

De la întâlnirea cu soldatul Marcu prevenitul a dispărut și toate cercetările poliției și garnisoanei din Tulcea au rămas infructuoase. S'a publicat și prin «Monitorul Oficial», însă nu s'a putut găsi. Regimentul 33, la fila 41, ne încunoștințează că prevenitul este fugit chiar în noaptea comiterii faptului. Poliția Tulcea, prin procesul verbal de la fila 72, arată că prevenitul este dispărut din oraș și nu se găsește.

Prefectura județului Tulcea, la fila 172, ne încunoștințează că în vremea cercetărilor făcute prin județ nu s'a put găsi prevenitul Teodorof Filip.

Afacerea caporalului Ivanof Mihail și soldatului Grigore Timofei s'a judecat în ședința de la 26 Iunie a. c., iar prevenitul în contumacie și consiliul prin sentința No. 13 achită pe cei dintâi negăsindu-i culpabili pentru faptul ce li se impută, iar prin sentința No. 14 din acea zi condamnă în contumacie pe soldatul concediat Teodorof Filip la pedeapsa de munca silnică pe viață și degradațiune militară pentru faptul de lovirea superiorului cu pândire și precugetare. Condamnatul este prins în ziua de 28 Iunie, două zile în urma pronunțării sentinței în com. Alibechioi la un cumnat al să' și prin petiția înregistrată la No. 306 (aflată fila 231) cere redeschiderea acțiunii, care prin ordinul diviziei No. 4661 din 11 Iulie a. c., instrucțiunea s'a reînceput conform art. 172 din C. J. M. și 481 din Pr. Codului penal.

La interogatoriul ce i s'a luat aflat la filele 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 386, 387, 388 și 389, prevenitul caută să'și ascunză fapful, arătând că în seara de 7 Ianuarie a. c. între orele 6 și 9 el se afla la o femeie anume Marina Dramaschi și că nici nu știe de fapta ce i se impută.

Luminarea cestiunei reese din următoarele probe :

I. Dacă prevenitul nu știa nimic în afacerea bătăii suferită de sergentul-major Serse, cum rămâne deposițiile soldatului Mihail Marcu de la fila 269 verso ? Acest martor trimis de sergentul-major Serse pe la ora 1 noaptea întâlnește pe prevenitul și pe soldatul Timofei

Grigore care îi dă sabia. Dacă prevenitul nu era vinovat de fapta ce i se impută, pentru ce spune martorului ca să roage pe sergentul-major să îi erte căci l'a bătut din greșală semuindul cu altul ?

II. Un martor despre care am vorbit și mai sus că a văduț toată scena petrecută este Christu Filip Gheorghiu (a se vedea depoziția sa fila 362), dacă s'ar citi depozițiile acestui important martor, s'ar vedea că singurul făptuitor al bătăiei sergentului-major Serse este numai prevenitul.

III. Am arătat mai sus cum prevenitul susține că între orele 6 și 9 în seara de 7 Ianuarie se afla la femeia Marina Dramaschi (interogator fila 250).

Instrucția a căutat să verifice spusele lui, s'a întrebat atât această femeie cât și mama ei și din depozițiile lor aflate la filele 310 și 364 reese că între orele 6 și 9 seara (adică în timpul când s'a comis faptele) prevenitul nu a fost la ele ci pe la orele 10 noaptea, chiar tatăl prevenitului arată că fiul său nu a venit acasă la masă de seara (a se vedea depoziția fila 361).

Din toate cele mai sus expuse faptul s'a petrecut ast-fel :

Încă de pe când era în activitate, prevenitul avea ură contra sergentului său major pentru afaceri de servicii și aceasta reese destul de clar din depozițiunea martorului Mihail Marcu care spune că din greșală a bătut pe sergentul major Serse pe care l'a semuit cu altul pe care îl urmărea.

De aici reese competența acestui consiliu de a judeca pe prevenit potrivit art. 53 din C. J. M. și în spiritul ordinul Ministrului de resbel No. 7978 din 13 Octombrie 1899 aflat în dosar la fila 22 verso și 23.

Având în vedere depozițiile caporalului concediat Ivanof Mihail și soldatului concediat Grigore Timofei aflate filele 429 și 431 din care reese că prevenitul Teodorof Filip în seara de 7 Ianuarie a. cor., pe la orele 9 după ce cheamă pe aceștia din ceinăria lui Alexandru Mihail, da fuga în urma sergentului major Serse pe care îl lovește în două rënduri cu piatra ;

Având în vedere că aceste mărturisiri sunt confirmate și prin acelea ale lui Cristu Filip Gheorghiu de la fila 362 din care mai reese că pâdea prevenitul la ușa ceinăriei lui Alexandru Mihail, de unde a chemat pe cei-alți doi și că mai înainte ca aceștia să-l ajungă, el lovise deja pe sergentul major Serse ;

Având în vedere că prevenitul nu poate să justifice timpul întrebuintat între orele 6 și 9 în seara de 7 Ianuarie a. c. și că susținerile lui s'a dovedit false prin depozițiile femeilor mai sus arătate, propuse chiar de el ca martore ;

Considerând că faptul de lovire a superiorului săvârșit de prevenit și numai de el cu precugetare și pândire este bine stabilit.

Pe aceste motive și pe baza art. 53 din C. J. M. suntem de părere ca soldatul concediat Teodorof Filip din

regimentul Tulcea No. 33, să fie trimis în judecata consiliului de război pentru faptul de lovirea superiorului cu pândire și precugetare, fapt prevăzut și penat de art. 214 din C. J. M.

Subst. raportor

(s) Locotenent M. D. Ionescu

Grefier (s) Stănescu.

Contra hotărârei consiliului de război, soldatul Teodorof face recurs la consiliul permanent de revedere al armatei care pronunță următoarea decizie :

• Astă-zi două Noembrie anul una mie nouă sute consiliul permanent de revedere compus, conform art. 26 din Codul de justiție militară, din d-nii :

General Tell Alexandru, Președinte

Membrii : Colonel Culcer Ion, L-t Colonel Aronovici Ion, Maior Protopopescu Ion și Deșliu Ion.

toți numiți prin deciziunea ministerială No. 7070 împlinind condițiunile art. 30 din Codul de justiție militară.

D. Colonel Botez Constantin, comisar regal,

D. Broșteanu George, grefier al consiliului,

S'a întrunit în ședința publică la orele 2 p. m. în urma recursului făcut de soldatul concediat Teodorof Filip, din regimentul Tulcea No. 33.

Contra sentinței No. 26 pronunțată de consiliul de război al divisei active, și prin care numitul soldat concediat este condamnat în mod contradictoriu la pedeapsa de trei ani închisoare corecțională ca culpabil de faptul de lovirea superiorului în virtutea art. 216 al. II C. J. M. combinat cu art. 53 § 3 aceleiași codice.

După deschiderea ședinței :

D. L-t Colonel Aronovici Ion unul din membrii consiliului, însărcinat de către d. președinte pentru a face raportul acestei afaceri, a dat citire raportului și a prezentat observațiunile sale ;

S'a ascultat apărarea reprezentată prin d. avocat Theodorescu Alexandru în dezvoltarea mijloacelor de anulare :

D. comisar regal în conclusiunile emise și în fine apărarea care a avut cea din urmă cuvântul ;

Consiliul, după ce a deliberat, în lipsa comisarului regesc și a grefierului, conformându-se dispozițiunilor art. 69, 70 și 159 din Codul de justiție militară.

Asupra motivului de anulare :

«Prin ordinul de urmărire se trimete la instrucțiune soldatul Teodorof din reg. Tulcea 33 (ordinul 4661 din 11 Iulie) pe câtă vreme se trimete în judecată Teodorof soldat concediat din același regiment (vezi ordinul de dare în judecată) violându-se ast-fel art. 93 C. J. M. sub pedeapsă de nulitate».

Având în vedere dispozițiunile art. 93 C. J. M. după care crimele și delictele nu se pot urmări sub pedeapsă de nulitate de cât după un ordin dat de Generalul comandant al circumscripțiunei sale de acel ce-i ține locul, sau din oficiu, sau după raporturile, actele și procesele-verbale făcute potrivit articolului precedent ;

Considerând că, în specie, ordinul de a cerceta s'a dat de d. General comandant al divisei active, ast-fel că s'a îndeplinit dispozițiunile citatului articol ;

Având în vedere că alegațiunea apărării cum că prin ordinul de urmărire No. 4661 se trimete la instrucțiune soldatul Teodorof Filip, pe când prin ordinul de dare în judecată se trimete în judecata consiliului de război al divisei active soldatul concediat Teodorof Filip — nu este în mod juridic întemeiată prin aceea că ordinul No. 4661 din 11 Iunie corent nu este de cât o continuare a ordinului de urmărire No. 11673 din 5 Februarie 1900 prin care se trimete la instrucțiune soldatul concediat Teodorof Filip ;

Că ast-fel fiind, motivul este nefondat și ca atare cată a se respinge ;

Asupra motivului al II-lea :

«Prin ordinul de dare în judecată No. 2300 se ordonă

judecarea a trei acuzați Ivanof, Timofei și Teodorof, iar în sentința No. 13 nu se vorbește nimic de Theodorof, cu toate că s'a judecat o dată și nu s'a dispus disjuncțiunea afacerii de către consiliul de război».

Având în vedere ordinul de dare în judecată No. 2300 prin care se ordonă trimiterea în judecata consiliului de război al diviziei active a acuzaților: caporal concediat Ivanof și a soldaților concediați Timofei și Theodorof, precum și convocarea consiliului menționat pentru ziua de 26 Iunie 1900;

Considerând că prin sentințele No. 13 și 14 date în ziua de 26 Iunie 1900 s'a adus în totul la îndeplinire dispozițiunile ordinului de dare în judecată No. 2300;

Considerând că disjuncțiunea unei afaceri nu este prevăzută de cât în cazul art. 73 § 6, lucru care în specie nuși poate avea locul;

Că din expunerea celor de mai sus rezultând că și acest motiv este nefondat, urmează a fi respins:

Asupra motivului al III-lea.

Violarea art. 53 § 3 combinat cu art. 70 § 2 C. J. M.
«Principalul și singurul element cerut de art. 53, § 3 pentru ca tribunalele militare să fie competente a judeca pe un militar concediat este ca lovirea superiorului (în speță) să fie comisă din cauza serviciului militar; or din toate depozițiunile aflate în dosar, din ordonanța raportorului și din celelalte acte se constată:

a) Că acuzatul n'a fost în aceeași companie cu superiorul lovit; b) n'a fost pedepsit de acesta nici o dată; c) sergentul major nici nu l'a cunoscut; d) mai mult chiar sergentul major declara în primul moment că acuzatul nici nu l'a lovit, deci tribunalele militare nu erau competente a l' judeca».

Având în vedere dispozițiunile art. 53 § 3 C. J. M. după care oficerii în rezervă și gradele inferioare din concediu nelimitat și rezervă sunt justițiabili de consiliile de război numai pentru crimele și delictele prevăzute de art. 211, 214, 216 și 217 C. J. M., când acestea au fost comise din cauza serviciului său cu ocazia serviciului militar;

Având în vedere și art. 70 § 2 C. J. M., care autorisă pe consiliul permanent de revedere a anula hotărârile date cu nerespectarea regulilor de competență;

Considerând că în specie, cestiunea de a se ști dacă lovitură superiorului a provenit sau nu din cauza serviciului militar, este o cestiune de fapt asupra căruia consiliul de război în urma examinării împrejurărilor comiterii faptului și-a format deplina convingere că intențiunea delicentului a fost de a lovi pe superiorul său contra căruia purta ură din cauza serviciului și că numai din întâmplare datorită întunericului loviturile au fost date altui șef de cât acelui urmărit;

Considerând că cestiunile de fapt scapă censurei consiliului permanent de revedere și ca atare motivul invocat neintrând în prevederile art. 70 C. J. M.

Pentru aceste motive:

Consiliul permanent de revedere al armatei în majoritate de 4 voturi contra unul și în unire cu concluziunile d-lui comisar regal, respinge ca nefondat recursul făcut de soldatul concediat Teodorof Filip, contra sus menționatei sentințe și decide că ea să fie pe deplin executată conform art. 160 C. J. M.

Comisarul regal este însărcinat a transmite cu i se cuvinae și fără întârziere, hotărârea de față împreună cu piesele de procedură.

Data și citită în ședință publică astăzi, la 2 Noembaie 1900.

Membrii: (ss) Maior Deșliu, Maior Protopopescu, Locot.-Colonel Aronovici și Colonel Culcer.
Președinte, (s) General Tell.

Grefier (s) Broșteanu.

Contra acestei deciziuni s'a făcut recurs la Inalta Curte de casație care a pronunțat decizia pe care o publicăm la început.

Curtea de apel din București, secția III
15 Noembrie 1900

D-l C. R. Manolescu, președinte
Leon Franco cu Leon Juster

Decisiunea comercială No. 81

Revizuire. — Greșală de calcul. — Sentințe supuse apelului. — Sentințe supuse revizuirii. — Art. 292 Pr. civ.

De și art. 292 Pr. civ. prevede că erorile de calcul se îndreptează prin simplă cerere adresată tribunalului care a comis eroarea, totuși acest articol fiind pus sub titlul «despre revizuire» rezultă că dispozițiunile lui sunt aplicabile numai sentințelor definitive iar nu și celor supuse apelului.

S'a ascultat din partea apelantului Leon Franco, d-l avocat I. C. Polizu, iar din partea intimatului Leon Juster d-l avocat Ioan Boambă.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Leon Franco, contra sentinței comerciale cu No. 31/900 a trib. Vlașca;

Având în vedere că prin menționata sentință este obligat intimatul Leon Juster să predea apelantului Franco, la gara Giurgiu 6352 kgr. spirt, tăria 95 grade centigrade, cu prețul convenit între ei de 54 bani kilogramul și să i plătească 400 lei daune, iar în cas de nepredarea spirtului să plătească lui L. Franco 587 lei diferența între prețul convenit și cel cu care el l'a cumpărat în urmă;

Având în vedere susținerile ambelor părți;

Având în vedere că intimatul recunoaște faptele în ce privește eroarea de calcul, pretinde însă că ea se putea îndrepta conform art. 292 Proc. civ. prin o simplă cerere adresată instanței care a făcut-o, în specie trib. iar nu Curței prin facerea apelului;

Având în vedere că menționatul articol fiind trecut sub titlul «Despre revizuire» reese că dispozițiunile lui sunt aplicabile numai sentințelor definitive iar nu și celor supuse apelului, cum este în specie, așa că obiecțiunea adusă de intimat este neîntemeiată;

Având în vedere că făcându-se calculul, după tabelele alcătuite de Minister, a spirtului cumpărat și cel predat și ținând seamă de prețul convenit și de diferența ce este între un litru și un kilogram spirt, tărie 95 grade, diferența care la un litru spre a avea greutatea de un kilogram de spirt, este de 0.23 centilitri, iar la întreaga cantitate de spirt negradat de 6532 kilograme dă suma de 2939 lei și 40 bani de oare-ce la fie-care kilogram se adaogă câte 45 bani.

Că acest calcul fiind eronat, sentința prin care s'a acordat ca valoare a spirtului, numai 587 lei, urmează a fi infirmată.

Având în vedere și disp. art. 140 Pr. civ.

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) C. R. Manolescu, Sc. Popescu, V. Râmniceanu, T. T. Djuvara, G. G. Dâmboviceanu.

Grefier, (s) C. Aluteanu.

Cour d'appel de Bucarest, 3e chambre
15 Novembre 1900

M-r C. R. Manolesco, président
Leon Franco contre Leon Juster

Décision commerciale No. 81

Requête civile. — Erreur de calcul. — Jugement sujet à appel. — Jugement sujet à requête civile. — Art. 292 du Code de procédure civile. (297 génevois).

De ce que l'art. 292 du Code de procédure civile, qui est placé sous le titre «de la requête civile», prescrit que les erreurs de calcul peuvent être rectifiées à la suite d'une simple demande adressée au tribunal qui a commis l'erreur, il ne s'ensuit pas que ses dispositions soient applicables à d'autres jugements qu'aux jugements définitifs.